

הפוליטיקאי

(במקור "זיקית")

א. צ'כוב (1884)

אוכמלוב, רב פקד של המשטרה, במדים חדשים
ותיק ביד, עבר דרך רחבת השוק העירונית. אחריו
צעד שוטר אדום שער, עם קערת דובדבנים
מוחרמים בידו..

שקט מוחלט. אין איש ברחבת השוק.. דלתות
פתוחות של החנויות מביטות ביאוש על העולם,
כמו לסתות רעבות. לא רואים אפילו קבצן.

"אז אתה נושך, אתה, שד כמוך!" שומע פתאום
אוכמלוב. "אל תתנו לו לברוח, אנשים! נשיכות הן
בניגוד לחוק! תחזיקו אותו! אוכככ..!"

שומעים יללת כלב. אוכמלוב מביט סביב ורואה כלב
שקופץ מחצר עצים של הסוחר פיצ'וגין, צולע על
שלוש רגליים ומביט אחורה תוך ריצה. אחריו רודף
אדם בכותונת מעומלנת ומעילון פתוח. הוא קופץ
אחרי הכלב, נופל על הארץ ותופס את הכלב

ברגליו האחוריות. נשמעת שוב יללת הכלב וקריאה
"אל תתנו לו לברוח!"

פרצופים מנומנמים מופיעים בדלתות החנויות ומיד
מתאסף קהל ליד חצר העצים.

"נראה כמו צרה, כבודו" אומר השוטר.

אוכמלוב פונה וצועד אל הקהל. ליד שער החצר
הוא רואה את האיש עם מעילון פתוח, כשהוא
מרים את ידו ומראה אצבע מדממת לקהל. על פניו
האדומים נראה כאילו כתוב "עכשיו תקבל, נבלה
שכמותך!" והאצבע נראה כמו דגל ניצחון. אוכמלוב
רואה כי זה חרומקין הצורף.

במרכז הקהל יושב האשם בשערורייה הזו, גור
כלבים לבן, בעל אף מחודד וכתם צהוב על גבו.
רגליו הקדמיות מושטות לפניו והוא רועד בכל גופו.
פחד וחרדה נראים בעיניו הלחות.

"מה קורה כאן" שואל אוכמלוב ועושה את דרכו בין
הקהל. "במה העניין? מה האצבע הזו? מי צעק?"
"הייתי בדרכי, כבודו" מתחיל חרומקין "להזמין אצל
מיטרי מיטריץ' עצי הסקה, לא פגעת באיש

ופתאום החיה המגעילה הזו נושכת באצבע שלי. יסלח לי כבודו, אבל אני איש עובד ומלאכה שלי עדינה. הם צריכים לפצות אותי. יעבור שבוע עד שאוכל לעבוד שוב. החוק לא אומר שצריך לסבול בפגיעה כזו מחיה. אם הם כולם ינשכו, לא תהיה לאף אחד פרנסה.."

"ממ.. נכון" אומר אוכמלוב בחומרה, משתעל קלות ומקמט מצח. "נכון.. של מי הכלב הזה? אני לא אסכים לדברים כאלה. אלמד אותו לשחרר לחופשי כלבים פראיים. הגיע זמן שנשים לב על אנשים שלא מצייתים לחוק. כשנטיל עליו קנס הוא ידע, הודות לי, מה הבדל בין כלב ועגל משוטט. אראה לו מה הוא מה. ילדרין" הוא פונה לשוטר שליידו "תמצא למי שייך הכלב הזה וכתוב דו"ח. ואשר לכלב, צריך לחסל אותו. ומיד! הוא בוודאי חולה בכלבת. של מי הכלב הזה, אני שואל אתכם?" "יתכן שהוא שייך לגנרל ז'יגלוב" אומר מישהו בקהל.

"גנרל ז'יגלוב? הממ! ילדרין עזור לי להוריד את המעיל. חם היום מאוד! יתכן וירד גשם. רק דבר

אחד הייתי רוצה להבין: איך הוא יכול היה לנשוך לך?" אוכמלוב פונה לחרומקין "איך הוא הגיע לאצבע שלך? הוא כלבלב כזה קטן ואתה בחור גבוה. אולי שרטת את האצבע במסמר ובא לך רעיון להאשים את הכלב. אני מכיר אתכם. אני מכיר אתכם המנוולים!"

"הוא רצה לתקוע לו סיגריה בפה, כבודו, כך לצחוק, והכלב לא טיפש, מיד נשך בו. הוא איש אווילי, כבודו."

"אתה משקר אתה, בעל עין אחת! לא ראית זאת אז למה לדבר? כבודו איש חכם, כבודו מכיר את ההבדל בין שקרן ואיש ישר שאומר אמת. ואם זה אני שמשקר, הבה ניתן להחליט לשופט השלום. הוא ידע מה אומר החוק. היום אנחנו כולנו שווים. האח שלי הוא שוטר צבאי, אם תרצה לדעת." "שקט. בלי וויכוחים" אומר רב-פקד המשטרה. "לא, זה לא של הגנרל" אומר השוטר ילדרין אחרי מחשבה "לגנרל אין כאלה. שלו הם בעיקר כלבי צייד."

"אתה בטוח?"

"בטוח, כבודו."

"בוודאי. אני יודע. הכלבים של הגנרל הם כולם גזעים ושווים הרבה כסף, וזה סתם כלב רחובות. אין לו מראה, אין הידור, רק סתם כלבלב. מי יחזיק כלב כזה? איזה רעיון. איפה השכל שלכם? אילו כלב כזה הופיע ברחוב במוסקבה או בפטרסבורג, אתם יודעים מה היו עושים? בלי לחשוב על חוקים, ישר מחסלים! חרומקין, אתה זה שנפגעת, אל תוותר. צריך ללמד אותו! הגיע כבר זמן!"

"אבל אולי בכל זאת של הגנרל" חושב השוטר ילדרין בקול רם "זה לא כתוב על אפו. דווקא אתמול ראיתי דומה לזה בחצר של הגנרל."

"בוודאי שזה של הגנרל" נשמע קול מהקהל.

"הם.. עזור לי ללבוש את המעיל, ילדרין. רוח נושבת ונעשה קריר. קח את הכלב לגנרל ותחקור. אמור לו כי מצאתי את הכלב ברחוב ודאגתי שהוא יוחזר לו.. ותגיד שלא ייתן לו להתרוצץ ברחובות.. יתכן וזה כלב בעל ערך ואם כל חזיר ינסה לתקוע לו סיגריה לאף, הוא עלול להזיק לו. כלב הוא יצור

עדין... ואתה מנוול הורד את היד. בשביל מה תוציא

את האצבע שלך? זו אשמתך!"

"הנה הטבח של הגנרל! נשאל אותו! הי, פרוהור!

בוא הנה אחי! הבט על הכלב הזה. זה שלכם?"

"שטויות! מעולם לא היה לנו כלב כזה."

"אין צורך לשאול יותר" אומר אוכמלוב "הוא כלב

משוטט. לא כדאי לדבר על כך. אמרתי מיד שהוא

סתם משוטט והוא באמת כזה. נחסל אותו מיד

וגמרנו."

"הוא לא משלנו" ממשיך פרוהור "הוא שייך לאחיו

של הגנרל. הוא בא לפני יומיים. הגנרל לא אוהב

את הזן הזה, אבל האח של הוד מעלתו אוהב

אותם."

"מה אני שומע? אחיו של הוד מעלתו הוא כאן?

וולדימיר איווניץ'?" שואל אוכמלוב וחיוך משתרע

על פניו "אלוהים! ואני לא ידעתי! האיש היקר הזה

בא לביקור?"

"כן, לביקור."

"אלוהים! אז האיש היקר הזה התגעגע לאחיו. ואני

לא ידעתי! אז הכלב הקטן הזה שייך לאחיו של הוד

מעלתו! אני באמת שמח! קח אותו. הוא כלב חמוד!
חכם כזה! נשך באצבע? ה-ה-ה-ה! למה אתה
רועד, גור חמוד כמוך? איזה חמד!"
פרוהור קורא לכלב ועוזב את החצר אתו.. הקהל
צועק על חרומקין.
"עוד אשיג אתך!" מאיים אוכלוב על חרומקין,
מתעטף במעילו וממשיך בדרכו ברחבת השוק.